

у зеленѣ-тъ муравѣ, да ся крые нѣкоя утровна змїя, осойница, да не бы книга-та да подклажда развратъ и разборїнь, когато книги-ты трѣбува да разбуждатъ пѳвысоко чювствованїе, пѳвысоко усѣщанїе за добро и за добродѣтель. Романи-ти не сѣ за дѣтца и за млади, както что не е за тѣхъ и ракія-та. „Кога видѣхъ нѣкое момче или момиче да дръжи въ рѣкѣ романъ, менѣ ся чини,“ казва единъ нѣравоучитель, „че гядамъ да дръжи крондилъ, стѣкленицѣ, чашнѣ съ лютѣ ракінь.“ Чловѣческо-то срьдце зѣе и ламти за забраненый плодъ. Накуси ли го еднаждѣ, то по врага остая всяка жѣдя за пѳхубаво-то, за пѳдобро-то, за пѳвысоко-то, за пѳблагородно-то и пѳобщеполезно-то, а пакъ за добродѣтелно и свято нѣчто не остая ни дума да ся каже.

Само отъ добро-то въспитанїе могѣтъ да ся чякатъ быстры, чисты, нѣравственны, набожны и добродѣтелни чюветва, които текѣтъ благотворно изъ срьдце-то и ся разливать по цѣло-то душевно устройство, та быстрятъ разума, крѣпятъ волю-тъ и правятъ дѣте-то чловѣкъ, у когото и глава-та и срьдце-то му сѣ на мѣсто.

Да не мысли никой, че може да въспита и да развїе кое да е отъ душевны-ты орѣдїя, само за себе, или едно по едно. Свѣстенъ учитель и въспитатель трѣбува да въспитава, да просвѣщава дѣтинскѣ-тъ душнѣ цѣлѣ. Ако бы учитель-тъ и въспитатель-тъ отетрани отъ извора на всякѣ истинѣ, та поиска да изостри дѣтинскый разумъ само съ свѣтека мѣдрость, съ свѣтека истынченость за да искара на свѣтъ единъ самохвалець, който ужъ знае венчко, то кога ся изгляда пѳотблизу, той е отглядалъ единъ изродъ, едно страшилище съ ядрѣ главѣ,